
CONILLET DE VELLUT

Oriol Guilera

ORIOI GUILERA (Barcelona, 1951) Economista. Té publicats alguns contes i la novel·la *El fum t'encega la mirada* (Trípode, 2018).

Conillet de vellut

El millor de Bocaccio és que les dones dels arquitectes venen per lligar amb els escriptors, vaig sentir que deia un escriptor a un grup d'arquitectes que, perplexos, tombaven el cap. No vaig saber si buscaven la dona o indicis de banyes al seu rostre en un dels miralls modernistes que decoraven la sala. Què deuen tenir els escriptors, que van tan sol·licitats, vaig pensar. Instants després, un conserge preguntava a un senyor ja madur acompanyat d'una joveneta si havia de permetre o no l'entrada a la seva dona, que era a la porta esperant. Coses així se sentien al cau de la Gauche Divine, l'emblemàtic reducte de l'anomenat progressisme benestant burgès i noctàmbul barceloní, on jo tenia les portes obertes gràcies a la meva antiga amistat amb el propietari, el mag de la nit.

Bocaccio era Bocaccio. Tot una mica exagerat, al meu entendre. Cada nit era com un gran banquet, on el sabor l'aportaven els intel·lectuals; l'olor, les models i els artistes,

i el tall, els empresaris. La resta eren les postres, els figurants, els alevins de qualsevol cosa, més endavant, amb els anys, es veuria de què. La religió d'aquella minoria de gent era canviar el món a base de whisky i de cardar a l'engròs, sempre de portes endins. A fora no hauria estat ben vista tanta promiscuïtat. N'haurien dit llibertinatge. Els homes amb americana i corbata, elles vestides de nit, però curtes, i les models lluint els pits mal dissimulats a propòsit per la samarreta de la casa amb la B dibuixada al davant. Els intel·lectuals vestien al seu aire i bevien a part. No sé què hi feia jo enmig de tanta celebritat, si feia poc m'havien fet fora de casa i des d'aquell matí estava sense feina.

Jo bevia. Havia passat temporades llargues en diversos centres de rehabilitació, la darrera feia poques setmanes, i les recaigudes sovintejaven. Però aquest no va ser el veritable motiu que em fessin fora de l'escola, on ensenyava Filosofia. Era tan sols l'excusa. El meu matrimoni s'havia trencat tot just feia un any. Mai no va funcionar. N'esperava massa. El descens, conseqüència d'una convivència superficial i rutinària, m'havia conduït a l'alcohol i, ben aviat, un desig irresistible d'experimentar altres maneres de gaudir del sexe, més enllà de les convencionals, que ja no em satisfien, s'havia apoderat de mi. La nit era la meva gran aliada.

Gairebé quatre anys vam aguantar el matrimoni fent equilibris, vivint a la corda fluixa. Fins que es va trencar.

Un dia va dir-me que marxés. Vaig instal·lar-me al piset que m'havia deixat l'àvia en morir, pobreta, un pis desmanegat i trist que jo a base de flors i minúcies havia fet bufó. I un any després la tempesta esclatava a l'escola, per uns rumors sobre la meva escandalosa nocturnitat. Vaig reconèixer els fets, que no van afectar mai l'escola, però de cap manera no podia acceptar sotmetre'm al judici moral d'un tribunal escolar. Volien el meu penediment. I no era el cas. No n'hi havia, de penediment. No havia comès cap delictes. Així va ser com van fer-me fora aquell matí de l'escola. I a la nit buscava consol a Bocaccio, conscient que cap dels presents no em donaria feina, que era el que més em calia.

Mentre em dirigia cap a la barra va cridar-me l'atenció una parella jove, guapíssims tots dos. Va ser una fiblada intensa, una pessigada als sentits, un desig irresistible. Però enmig de tanta gent els vaig perdre de vista. On s'haurien ficat. Llavors vaig sentir algú que em cridava. Era en Giovanni, cap de seguretat del local i un vell conegut. Vam abraçar-nos i després va portar-me una ginebra, paga la casa, aprofita, va dir, i va fer una rialla, que tant podia ser de compliment com de complicitat, jo no estava per matisos, i vaig agrair-li que es quedés a xerrar una estona amb mi.

A la tercera ginebra, vaig confessar-li els meus mals i la meva dèria i el desig que sentia aquella nit, especialment. Vaja, vaja, sí que ho duies amagat, això, va dir novament

amb una rialla, que sens dubte era de complicitat. Llavors els vam veure i ens hi vam apropar.

La parelleta es menjava a petons, escarxofada sobre un sofà vermell de vellut. S'exhibien sense més intimitat que la discreció de què fos capaç tota aquella gent, perquè jo no els treia els ulls de sobre, com si m'anés la vida en aquell intercanvi apassionat de llengües. Què voleu que us digui, veure allò m'engrescava i em reconciliava amb el món, si més no per una estona, i encara que res no és etern, tot hi ajuda. La noia devia tenir vint anys, els cabells rossos i als llavis un somriure juganer. Ell era guapo. Un xicot alt i fort, de mirada encisadora i la pell bruna. Semblava tret d'un anunci de colònia per a homes molt homes. Ja m'enteneu.

En Giovanni va explicar-me que el guapo era un client habitual, de família amb calés, que bevia molt i malament i que anava a cardar a un *meublé* de deu cambres del carrer Sant Màrius, que popularment era conegut com el Decameró, no gaire lluny d'allí. El xicot canviava sovint de noia, i ella era la darrera, una model sueca, a qui en Giovanni coneixia bé perquè havia desfilat allí mateix, algunes vegades. Vivia a Barcelona. És de traca i mocador. L'hauries de conèixer. Es diu Helen, però li diuen Conillet de Vellut, el nom de la cançó que el Nano va dedicar-li; es veu que n'estava ben embogit, va explicar-me en Giovanni. Era suau com el vellut... Havia sentit la cançó infinitat de vegades però en

desconeixia l'origen. En veure que la parella es dirigia cap a la pista, vaig escurar la ginebra, vaig acomiadar-me d'en Giovanni i me'n vaig anar a ballar.

Sota la llum d'un focus potent, una gogó afrancesada es bellugava frenèticament al ritme del bo i millor del *top of the pop* portat d'Anglaterra. Tothom la mirava, la majoria amb ulls de desig. També l'escriptor, l'autor de la teoria que el millor de Bocaccio és que les dones dels arquitectes hi van per lligar amb escriptors, que estava al meu costat sense perdre detall. De tant en tant em mirava i somreia. Hauria volgut preguntar-li si la teoria era de collita pròpia i si estava contrastada empíricament, però els ulls em dirigien la consciència i m'enfocaven cap a un altre objectiu.

La parella era al mig de la pista imitant els moviments de la gogó. Com s'haurien conegut, qui hauria fet el primer pas, pensava. Tots dos m'agradaven prou com per engegar el ventilador de les fantasies. Ballava al seu voltant, sense deixar-me veure, i a poc a poc vaig acostar-m'hi, cada cop una mica més, fins que vaig ser darrere d'ella. Li sentia la respiració i podia ensumar-li el perfum penetrant. El cap em bullia. Vaig estar a punt de fregar-li el cul amb les cuixes i de subjectar-li els malucs amb les mans, però el cor em va fer una tombarella i vaig enretirar-me. Vaig tornar-hi. Dues o tres vegades més. La darrera, sense tombar-se, ella va subjectar-me del braç i va dir-me una frase llarguíssima,

gairebé sense respirar, que soc incapaç de repetir perquè no la vaig entendre, per culpa del soroll i del seu accent. Tot i així, semblava emprenyada. Va marxar obrint-se pas amb dificultat en direcció a la barra, on va posar-se a parlar amb en Giovanni. Ella sola. Al guapo no el vaig veure. De seguida la vaig perdre de vista. Desil·lusió. L'escriptor era a prop meu, i em tornava a somriure. Em devia haver endevinat les intencions, però no en vaig fer cas.

Cinc minuts més tard, mentre, encara a la pista, buscava desesperadament una altra parella amb qui engrescar-me, se'm va apropar en Giovanni i, per sorpresa, va ficar-me un trosset de paper a la butxaca. Em deus un sopar, va dir-me, i va marxar amb les mans sobre el cap, gesticulant, fent-me befa. Segueix-nos, començava la nota, el conserge estarà al cas, i jo deixaré la porta ajustada, amaga't darrere la cortina fins que ell s'adormi, va molt begut i no se n'adonarà. Signava Helen, però era lletra d'en Giovanni. Vaig suposar que era d'això del que havien parlat a la barra. No m'ho creia. Com un estel fent tombarelles pel cel, que diu la cançó del Nano dedicada a la Helen. Així em sentia. Vaig buscar en Giovanni per agrair-l'hi, però no el vaig trobar.

La Helen era a la porta xerrant amb l'escriptor, i vaig suposar que el xicot guapo no trigaria. Em vaig estimar més esperar-los al carrer. Quan van sortir tots dos vaig seguir-los a unes passes prudencials de distància fins al portal del

Decameró. Un conserge uniformat i seriós em va fer esperar uns minuts a la recepció i va repassar-me de dalt a baix. Vam pujar junts a l'ascensor i al segon pis va mostrar-me l'habitació de la Helen i el xicot guapo.

Vaig empènyer la porta i vaig quedar-me darrere la cortina. A través d'una escletxa disposava de la millor vista. I vaig esperar. En el moment en què ella va descordar-li els botons (sí, aquells pantalons duien botons i no cremallera) i va començar a bellugar-l'hi com Déu mana i després a xucar-l'hi amb aquella avidesa, les trompetes que anunciaven festa major se sentien fins al més petit i allunyat dels racons sensibles del meu cos i algun déu dels grecs o romans, d'aquells que sortien a escena quan calia un punt de gir a la història, doncs un d'aquests, Afrodita tal vegada, es va apoderar de la meva consciència i va desfermar en mi el neguit d'interactuar (cosa inaudita), de posar-me a la pell dels protagonistes, de ficar-m'hi al mig, de fer-m'ho amb ells, primer l'un i després l'altre, i tot seguit tots tres, perquè jo menjo de tot. Per això em va fotre fora de casa, amb l'excusa del beure; pura enveja de la meva versatilitat sexual, que doblava la seva. N'hi ha molta, de gent com jo, no penseu que sigui una au estranya. Només cal voltar una mica per comprovar-ho.

Doncs, bé, com deia, semblava inevitable que jo sortís de darrere de la cortina i m'afegís a la festa, però ell era cada cop més despert, en contra dels pronòstics de la nota que

en Giovanni m'havia ficat a la butxaca. El cert és que quan tot seguit ella va ficar-li un dit al cul i va preguntar-li has tingut mai un orgasme prostàtic i ell va esclatar a riure, jo era a punt de caramel, però el gemec iniciàtic que va deixar anar aquell xicot em va parilitzar. Els crits aguts i sincopats del seu orgasme eren l'expressió d'un plaer ferotge que se li esmunyia esperitat com l'aire d'una roda punxada, que ell tractava d'assaborir eternament però que necessitava expulsar d'immediat. El cel a la terra per un dit al cul. Era com treure la grossa de Nadal sense jugar. Quan ell va esclatar, i era la segona vegada, a mi ja se m'havien fos els ploms. El meu cervell era incapaç de contenir aquell garbuix de llumetes psicodèliques fent pampallugues i se'm buidava a raig l'enteniment. Vaig treure una petaca de plata de la butxaca i vaig fer un glop de ginebra, amb tanta mala sort que em va caure el tap a terra i clinc, clinc, clinc.

Era evident que ell m'havia descobert, i jo en condicions normals hauria fugit, que era la primera de les normes del meu manual d'actuació. Però com que ells es van creuar una mirada que va semblar-me d'ironia i van seguir com si res, vaig deduir que ella m'havia enganyat i potser tots dos ja n'estaven al cas des d'un bon principi. D'algun racó del cervell va sorgir-me de cop una música desconeguda, de ben segur mai interpretada per ningú. Caldrien infinitat d'orquestrres simfòniques amb milions de músics. M'arribava nítidament.

Ella va col·locar-se just al davant de l'escletxa de la cortina on era jo, i el món es va aturar. No puc precisar quan. Es movia amb lentitud cap a un costat i cap a l'altre. Ara de cara, ara d'esquena, amb les mans remenant-se els cabells i tocant-se les natges. Inspirava i expel·lia l'aire i els pits apareixen i s'amagaven a l'escot de la samarreta com dos pollets al niu esperant la mare. La música va accelerar-se i ella, amb un gest precís, va enlairar els braços, va treure's la samarreta pel cap i va llençar-la al terra. Va mirar-me i va treure'm la llengua com una adolescent desvergonyida, va agenollar-se i va recolzar el cap, de costat, a un sofà, amb la mà al front fent-li de coixí. Era ben bé el *Desconsol* a mig desvestir. Una obra d'art, de línies i corbes harmonioses que cotitzaria a qualsevol exposició. Durant uns instants va quedar-se petrificada, però res del seu cos no era de pedra. Com tampoc no ho era el meu. A poc a poc va recobrar la vida i va alçar-se. Es fregava amb la llengua la comissura dels llavis i es ficava un dit a la boca. Déu meu! D'un cop de malucs va treure's la faldilla i tot seguit, amb parsimònia, va descordar-se els sostenidors i van quedar al descobert uns pits fermes, ni petits ni grans, admirablement simètrics. Com m'hauria agradat que fossin recoberts d'una fina pàtina de mantega i un bon tou de caviar, i llepar-los i després fer un glop de vodka gelat. Van agafar-li presses i amb un gest ràpid dels dits va treure's les calcetes minúscules i poroses, que van caure als meus

peus, a l'altra banda de la cortina. Tot seguit va girar-se d'esquena per amagar-me el niu, però satisfeta va mostrar-me un cullet massís i rodó, que feia de bon remenar. Unes cames llargues i lleugeres, però sòlides, com de jugadora de bàsquet, eren la cirereta del pastís. La música s'havia aturat. El cap em voltava. Milions de músics vestits de negre saludaven una gentada que dempeus, entusiasmada, els aplaudia per aquella música mai no interpretada per ningú. Ja us he dit que portava unes quantes ginebres. No us en donaré més detalls, no fos que en compartir-lo em fugís de la memòria l'instant més meravellós que mai ningú no m'ha dedicat de manera tan evident. Una Nikon o una Hasselblad en mans d'un expert haurien tret en portada aquella deessa nòrdica.

Mentre s'endrecava els cabells amb les mans i ell la mirava mostrant orgullós com, una altra vegada, li creixia descontrolat el ciri, jo vaig llançar una urpa i vaig apoderar-me de la minúscula peça de roba interior que jeia als meus peus, a l'altra banda de la cortina. Ja us podeu imaginar com em vaig sentir, amb l'ensurt a les cames i un nus encès a la gola i el cor que em fugia del pit. El meu furt va ser un acte d'amor. Ella se'n va adonar i va dedicar-me una rialla que em va captivar.

El que va venir després ho podeu imaginar. Ell volia anar al llit a cardar, però ella, sense deixar de mirar la cortina, va dir que era ridícul seguir i que ja res no seria igual a

partir de llavors. Ell va creuar la cortina, va fer-me un copet a l'esquena i va marxar remugant entre dents paraules incomprensibles. Vaig pensar que tornaria. Ella va encendre un cigarret. Jo esperava que parlés, com suposo que ella ho esperava de mi. Van passar uns minuts. No sé quants. Feia voltes per la cambra i fumava nerviosa, indecisa, mentre jo estrenyia les seves calces entre les mans xopes de suor. De cop vaig sentir que deia, què cony hi fas, aquí. M'has robat les calces i el cor, no em robis ara el temps, que no en tinc gaire. Quina sensació tan engrescadora que algú es pengi de tu sense veure't la cara. Algú que et parla així és algú que et desitja, que em desitjava. Em sentia triomfant. M'agrada mirar d'amagat, és la meva dèria, vaig respondre per fi. Això ja m'ho ha dit en Giovanni. A mi m'agrada exhibir-me i ho passo bé, però tu què en treus, d'això, no saps que la vista no se n'emporta cap tros?, va dir llençant el fum de la cigarreta cap a mi. Si haguessis vist el que jo he vist aquesta nit ho entendries, això, vaig dir-li. A través de la cortina vaig atansar-li la petaca que a l'instant va fer-se seva mentre m'acaronava la mà. Tenia la pell suau i li feia olor d'espígol. Vaig sentir que s'empassava un bon raig de ginebra i l'escopia tot seguit. Quina merda, va cridar rebotant la petaca contra el terra. Vaig estar a punt de dir-li t'estimo. El temps passava amb lentitud. Ella, ja més tranquil·la, es tocava i somreia, i jo em tocava com si fos a ella a qui ho fes. Ens aferràvem a

aquell silenci d'autocomplaença com si sabéssim que després no tindriem cap més oportunitat, que si corriem el vel que ens separava ens evaporariem en el no-res.

No sé si el que va succeir va ser com ho explico. Es difícil saber-ho. Potser no va passar res del que dic, però sí recordo que quan per fi vaig enretirar la cortina i vaig adonar-me que ella no hi era, vaig deixar anar les seves calces al terra i vaig pensar que havien transcorregut molts anys i que jo havia vist sovint la Helen despullant-se per a mi. El seu cos suau es mou lliure i valent, i em ve al cap la promesa d'estimar-nos per sempre que vam fer-nos una nit en la càlida foscor de la cambra d'un luxós *meublé* de la part alta de la ciutat, a tocar de Bocaccio. Passo les nits sentint les seves passes que puguen i baixen per l'escala i que mai no arriben a la meva porta, i prego que torni. Però ella és inabastable per a algú feble com jo. L'he estimada, però per a ella jo he estat inversemblant, només una joguina que ha donat emoció a la seva vida una nit. Però una nit és una eternitat per a una dona que viu dels seus somnis i a qui mai ningú no farà una cançó.

—Vols una cançó dedicada? Quins fums, noia!

—Helen! D'on surts?

—He anat al bany.

—Podries haver avisat.

—Va, vine amb mi, que les *voyeurs* passeu gana.

—Què m’has dit, a la pista?

—Eres tu? My God! T’he dit de tot, en suec.

—Així, no era teva la nota?

—Quina nota?

La Helen va ajeure’s al llit i va obrir-se impacient de cames. Jo la mirava embadalida. Ella amb les mans em feia que anés de pressa. Vaig despullar-me a poc a poc, deixant la roba estesa per terra, i vaig perfumar-me mentre seguia observant-la, ara amb un desig irresistible. La boca se’m feia aigua pel festí que se m’oferia, però volia eternitzar aquells instants que significaven el punt i final a una història trista i avorrida, i la pàgina en blanc d’una nova que començava emocionant. Ja no em caldrien més cortines on amagar-me, ni envejaria de ningú cançons dedicades. Jo escriuria el guió de la meva vida i en seria la protagonista... Llavors vaig sentir la Helen que deia, en cinc minuts tindrem aquí l’escriptor, creu que estic casada amb un arquitecte... Calia triar, o tocar el dos o fer un *ménage à trois*.